
DICHTERBIJ

Verbruggen

Paul Hemels

Er heerst een uitgelaten stemming in de meldkamer van het politiebureau. Zes agenten kijken gezamenlijk naar het beeldscherm. Al snel wordt mij duidelijk dat het hier niet om een belangrijke voetbalwedstrijd gaat. Feilloos geeft de bewakingscamera de beelden door aan de monitor: een tengere, naakte man, die zich onrustig beweegt in een kale cel.

Vanmiddag maakte hij amok op straat. Zijn dreigende houding, klachten van buurtbewoners, en de aanwezigheid van een tafelmes, waren voldoende om hem in te sluiten.

Het beeld en het geluid doen denken aan een goedkope reality-soap van SBS6. Enthousiast volgen de agenten het programma, met in de hoofdrol een 40-jarige Algerijnse vluchteling.

Sinds 1995 wacht hij op een verblijfsvergunning. Twee van zijn vier kinderen zijn in Nederland geboren.

Vanochtend heeft de vreemdelingenpolitie hem verteld dat zijn verzoek tot verblijf niét gehonoreerd wordt. Uitgeprocedeerd. Na acht jaar. Het paspoort wordt ingenomen, en er wordt hem medegedeeld dat het gezin op korte termijn moet terugkeren naar Algerije. Gedesillusioneerd rent hij naar buiten, heeft schreeuwend uiting aan zijn angst, en dreigt zichzelf te verwonden.

“Hij is compleet van de pot gerukt”, zegt de agent met één streep.

“Rare vogel hoor”, voegt zijn collega toe.

“Altijd gedoe met die Noord Afrikanen. En kaponses dat ze hebben...”, zegt de

volgende tegen niemand in het bijzonder.

“Op het vliegtuig zetten, en boven zee eruit flikkeren. Mooie opruiming!” benadrukt een ander die Verbruggen blijkt te heten en maar liefst twee strepen heeft. Verbruggen is de flinkste, Verbruggen heeft lef!

Elke volgende opmerking wordt met instemming ontvangen door de collegae. En Verbruggen? Verbruggen gaat steeds iéts verder...

De wijze waarop politieagenten psychiatrische patiënten bejegenen laat soms te wensen over. Meestal betreft het incidenten, gedrag wat beïnvloedbaar is. Maar vanavond is sprake van collectief machogedrag. Mijn uitleg dat de man leidt aan een psychiatrische stoornis wordt sceptisch ontvangen. De patiënt roept om een glas water, en door de microfoon wordt geantwoord dat hij moet wachten. De vraag om een deken wordt genegeerd. Roken is onbespreekbaar.

Op weg naar de cel word ik geëscorteerd door een groepje agenten, en ik realiseer mij dat menig minister in penibele omstandigheden het met minder moet doen.

Het toch al moeizaam verlopende gesprek wordt regelmatig onderbroken door ongevraagde interventies van de agenten. Bij het verlaten van de benauwde cel neemt Verbruggen met een brede glimlach en vette knipoog afscheid van de patiënt: “Ja jongen, dat komt er nou van hè! We zijn hier wél in Nederland hè!” Vervolgens mompelt hij nog wat over ‘beschaving’, ‘cultuur’ en

'aanpassen'.

Ondanks de dramatiek van een gedwongen opname ben ik opgelucht als de ziekenauto arriveert.

Jan, de ambulanceverpleegkundige, begroet mij hartelijk. Waren wij in het verleden collegae, tegenwoordig ontmoeten we elkaar slechts tijdens de crisisdienst.

Wanneer gevraagd wordt welke agent bereid is om mee te rijden met de ambulance, meldt Verbruggen zich vrijwillig aan. Dit is zijn kans, vandaag kan hij schitteren.

"Dát lijkt mij niet zo'n goed idee",

antwoordt Jan, "volgens mij ben jij op het bureau veel harder nodig".

De patiënt – gefixeerd op de brancard – verdwijnt in de ambulance, en de agenten evalueren luidruchtig.

Discreet vertel ik Jan dat dit zo'n avond is waarop je overweegt om te stoppen met dit werk.

"Och", zegt Jan, "beter van niet. Als wij stoppen, moeten anderen het doen.

Dus kunnen we het maar beter zélf doen. Toch?"

Daar moet ik over nadenken.
